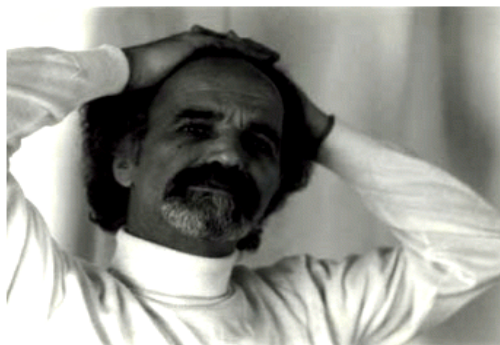

LANGUES	LANGUAGES	语种
华语	- română - tiếng việt - español	

چاپ کنید این صفحه را بفرستید ذخیره کنید برای دوستان خود بفرستید

ده سال از مرگ هوشنگ گلشیری گذشت

هوشنگ گلشیری تنها نویسنده ای برجسته و پرکار نبود. او یکی از پرشورترین و شجاع ترین کوشندگان در راه مبارزه با سانسور و تحقق اهداف کانون نویسندگان ایران بود که در یکی از سیاه ترین دوران برای اهل قلم ایران، در سال های "قتل های زنجیره ای" نویسندگان و نگر اندیشان، گام در این میدان نهاده بود. او همچنین با آموزش حرفه نویسنده‌گی حقی بزرگ به گردن بسیاری از نویسندگان جوان دارد.

در روز شانزدهم خرداد ماه سال هزار و سیصد و هفتاد و نه هوشنگ گلشیری، یکی از برجسته ترین نویسندگان ایران، در بیمارستانی در تهران چشم از جهان پرست.

هوشنگ گلشیری در سال ۱۳۱۶ در اصفهان به دنیا آمد. در سن پنج سالگی به همراه خانواده راهی آبادان شد و تا سال ۱۳۳۴ به خاطر کار پدر از نقطه ای به نقطه ای دیگر در حرکت بود. از ۱۳۳۴ تا ۱۳۵۲ را در اصفهان سیری کرد. به گفته خودش، تا سال ۱۳۳۷ را صرف آموختن، خواندن و آشنائی از درون با سنت های ریشه دار کرد.

گلشیری خود می گوید که همه جا نوشته اند او کار نوشتن را با شعر آغاز کرد ولی این قضاوت بر پایه آثار چاپ شده است. گلشیری اضافه می کند که در حقیقت او حداقل دو کار بسیار خام چاپ نشده هم دارد که باید مطلق به سال ۳۷ باشد. هوشنگ گلشیری پس از گرفتن دیپلم متوسطه به تدریس روی آورد و در دهی سر راه اصفهان به یزد به کار معلمی پرداخت. در سال ۱۳۳۸ وارد دانشکده ادبیات اصفهان شد و در همین دوران به انجمن ادبی صائب راه یافت. از این آشنائی به عنوان رویدادی مهم در زندگی ادبی او یاد کرده اند. آشنائی با برخی فعالان سیاسی در این انجمن، او را به عرصه فعالیت سیاسی کشاند و در سال ۱۳۴۰ راهی زندان کرد. در شهریور ۱۳۴۱ از زندان آزاد شد و در پایان همان سال از دانشکده ادبیات اصفهان فارغ التحصیل گردید. نخستین آثارش اعم از شعر یا نثر در مجلته "پیام نوین"، "فرهنگی" و "کیهان هفته" به چاپ رسید.

گلشیری و دوستانش پس از خروج از انجمن ادبی صائب، انجمنی که گرایش های بسیار سنت گرایانه داشت، خود انجمنی بر پا کردند که جلساتش به خاطر حساسیت های سواک در منازل تشکیل می شد. در سال ۱۳۴۴، گلشیری و دوستانش نخستین شماره نشریه ادبی "جنگ اصفهان" را منتشر کردند. محمد حقوقی، اورنگ خضرائی، احمد میر علانی، لیلی دوستخواه، ضیاء موحد، ابوالحسن نجفی و گلشیری و برادرش از جمله اصحاب "جنگ اصفهان" بودند. گلشیری در سال ۱۳۵۰ بار دیگر به زندان افتاد و افزون بر تحمل شش ماه زندان به پنج سال محرومیت از حقوق اجتماعی از جمله تدریس محکوم شد. در سال ۱۳۵۲ به ناچار راهی تهران شد و تا پایان عمر در این شهر بود.

هوشنگ گلشیری تنها نویسنده ای برجسته و پرکار نبود. او یکی از پرشورترین و شجاع ترین کوشندگان در راه مبارزه با سانسور و تحقق اهداف کانون نویسندگان ایران بود که در یکی از سیاه ترین دوران برای اهل قلم ایران، در سال های "قتل های زنجیره ای" نویسندگان و نگر اندیشان، گام در این میدان نهاده بود. گلشیری در کنار نوشتن و به چاپ سپردن و سرمشق شدن برای نویسندگان جوان با برپائی کلاس های درس نویسنده‌گی حقی بزرگ به گردن بسیاری از این نویسندگان جوان دارد.

از مهم ترین آثار گلشیری می توان به تازه احتجاج، آینه های دردار، کریستین و کید، جن نامه، معصوم پنجم، جبه خانه، حدیث ماهیگیر و دیو، نمازخانه کوچک من و پنج گنج در عرصه رمان و داستان کوتاه و کتاب باغ در باغ در عرصه نقد و نظر اشاره کرد. آثار هوشنگ گلشیری به بسیاری از زبانها از جمله به انگلیسی، آلمانی، فرانسه، سوئدی، ایتالیایی و ترکی ترجمه شده است. هوشنگ گلشیری از جمله کسانی بود که همواره درخواست و دعوت ما را برای مصاحبه با خوشروئی می پذیرفت.

در فردای قتل های سیاسی، جوی آکنده از وحشت و نگرانی بر زندگی نویسندگان ایران حاکم است. لیست های پراکنده ای از نویسندگانی منتشر میشود که گویا قرار است به سرنوشت پروانه و داریوش فروهر، محمد مختاری و محمد جعفر پورینده دچار شوند. هوشنگ گلشیری، در برنامه ای در زمستان هفتاد و هفت، گوشه ای از این نگرانی ها را بازگو می کند.

هوشنگ گلشیری و قتل های زنجیره ای

03/06/2010

هوشنگ گلشیری یکی از تلاشگران برای فعال سازی علنی کانون نویسندگان بود. او می خواست بدون آنکه هیأت دبیران کانون مورد بازخواست و آزار قرار بگیرند، بتوانند فعالیت چند گانه کانون را سامان دهند. کاری که هنوز، هشت سال پس از در گذشت او ممکن نشده است.

هوشنگ گلشیری و کانون نویسندگان ایران

03/06/2010